

**Державний навчальний заклад
«Сумське міжрегіональне вище
професійне училище»**

**Ми є. Були.
І будем ми!
Й Вітчизна наша з нами!**

**(публіцистично – художній
нарис)**

**Робота учениці
Плітінь Вікторії**

I

Невідправлені листи з передової АТО

...Звертаюся до щирих молодих українців, тих, хто народився в Україні і тих, хто абсолютно природньо відчуває цю землю Батьківщиною, незалежно від національності і місця народження. У вас одна Батьківщина – Україна! Ви просто не маєте іншої.

Звертаюся саме до Вас, хлопці і дівчата, ровесники нашої Незалежності. До молодих людей, чиє активне життя тільки починається і буде пов'язане з цією країною. Більшість із Вас тут житиме, працюватиме, створюватиме сім'ї, будуватиме своє майбутнє.

Звертаюся до тих, кому зараз двадцять-двадцять п'ять. Саме до Вас іще й тому, що не зовсім упевнений, що старше покоління почує мене й до кінця зрозуміє.

А от за Вас, чомусь, я впевнений!

Побачивши те, що сталося на Майдані, потім на Сході країни, стримуючи сльози, я звертаюся до всіх: « Не мовчіть! ». Бо найбільше від цієї війни страждаєте Ви, молоді люди.

Я усвідомлюю, що покоління Ваших батьків залишиться таким, як є. Їхні погляди навряд чи зміняться. І не їм розбудовувати нашу

країну в майбутньому. Ви завтра визначатимете долю України.

Ви і тільки Ви! Більше нема кому!

Я не знаю, щоб роз'єднувало Вас сьогодні: студентів Харкова і Львова, курсантів Києва і Севастополя, шанувальників музики з Донецька і Тернополя.

Я бачу ваші очі! У кожному місті України! Вони яскраві! Усмішки Ваші щирі!

Ваша енергія – це те, що об'єднує по - справжньому!

Візьміть відповідальність на себе просто зараз! Ви перетворите цю землю на діамант. Безмежно твердий і невимовно сяючий...

У це я вірю! Тільки не мовчіть, заради Бога, не мовчіть!..

...Звертаюся до Тебе, жителю Сходу!

Коли Ти прийдеш додому, зрозумієш, що ми постаралися не зачепити твоїх речей. Ні книг, ні іграшок Твоїх дітей, залишених ними під час втечі, ні кухонного начиння. Нам було просто не до того. Важливим між боями став відпочинок і бажання хоч трохи набратися сил. Але мені чомусь не спиться...

Я прийшов сюди не захоплювати Твою землю, бо це і моя земля, це частина моєї країни. Але я не можу послухатися ні наказу командира, ні голосу своєї совісті...

Чому ж ти не став захищати свою землю?

Чому Ти повірив, що я, проживши з тобою двадцять три мирних роки в одній країні, - твій ворог? Коли бородате, вбране опудало стало ходити по вулицях твого міста з іноземними прапорами, хіба Ти не думав, що рано чи пізно це приведе в твій дім мене, а Тебе змусить кинути все нажите і рятувати себе від обстрілу.

Але запевняю Тебе, що скоро запанує мир!

Сподіваюся, Ви повернетесь! Відбудуєте будинки! Відновите заводи!

Через деякий час діти перестануть боятися феєрверків!

І найголовніше, коли настане цей час, Ти зрозумієш, ніхто не зробить, крім тебе, так, щоб це не повторилося.

...Будь твердим, щоб світ не роздавив Тебе!

Не дай зачерствіти серцю, бо тоді помре у Тобі людина!

Прокидайся на світанку, гаси багаття і збирайся в дорогу!

Сонце вже встало - Ти не будеш один!

Серед тих, хто одного разу вирішив йти, Ти місток - бо за тобою йтимуть ті, які ще сплять.

Йди і вір, що хоча б одному з мільйона трапиться Твій слід, коли його покличе небокрай...

II

Але сталося те, що сталося...

« Мамо, я повернусь!» - бринить у повітрі ніжний і такий рідний голос сина. Прихилилася до дерева і застигла у невимовній тузі мати, не в змозі повірити у казенні слова: «Максим загинув героїчно. Прийміть наші співчуття.» Дошові краплі б'ють у обличчя – не помічає. Хтось щось говорить – не чує. «Ні! Не може бути! Її дитина, її надія, її життя! Чому саме він? А можливо помилка?» Думки, думки...., а вітер сипле дощ на скроні.

Пил і спека, спрага і страх, скрегіт металу і свист «Граду», відчайдушність і дух непоборності. Спина товариша, мокра від поту, броня БТРа прикриває від кулі.
Літо 2014 року. Околиці Лисичанська на Луганщині.

Телефонний дзвінок чекала з нетерпінням та від різкого сигналу здригнулася. «Мамо, вітай. Я буду служити у Житомирі у 95-ій повітряно – десантній бригаді. Мрії здійснюються!» - почувла в слухавці щасливий голос свого сонячного хлопчика.

Сонце повільно сідає за обрій. Атаку ворога зупинено. Бійці зморено опускаються в окопи, вгамовують спрагу, скупно всміхаються – всі живі.

Максим присів на понівечений стовбур берези, листочки злякано зашелестіли. Повіяло прохолодою, запахло материнкою, тьохнув невпевнено соловейко. З'явилася перша зірка на небі. Тривожна нічна тиша.

З пам'яті виринають мирні щасливі вечори, коли разом з батьками відпочивали на дачі. Мама частувала запашними суницями. Батько, Сергій Вікторович, колишній військовий, - міцний і мудрий чоловік – турботливо обдивлявся крони дерев. А він уважно слухав старшого брата, старшого лейтенанта Збройних Сил України, про армійські будні, ділився своїми першими офіцерськими враженнями. Здається, вічність розділяє ці спогади, а не місяці.

Щасливішої миті не буває для матері. Сини – її соколята, її справжні офіцери – стрункі, підтягнуті красені, йдуть поряд з нею. Біля Альтанки фото на згадку. Відпустки закінчуються. Що чекає їх у військових частинах? У країні неспокійно: Небесна сотня Майдану, сепаратисти у Донецьку. Зруйновано

мирне життя у Луганщині. Гинуть зовсім юні і сивочолі...

«Сини мої, горджуся вами – чесними і сміливими. Впевнена, не зрадите ні товаришів, ні присягу. Бережіть себе, а я молитимуся за вас!»

Ранок, і знову пекуче сонце, і шквал вогню з ворожих позицій. Бійці втомлені, але не скорені. Старший лейтенант Савченко, командир БТРа, виводить машину у напрямку міста. Накази командування не обговорюються. Солдати дружньо всілися на броню і вперед. Просіка, далі квітує аж до обрію соняшник. Попереду висота.

Максим зупинив машину. Незвично тихо, десь далеко просвистіла куля. «Снайпер. Не можу ризикувати хлопцями. Я – офіцер, за них відповідаю перед рідними».

А самому всього двадцять п'ять. Його чекає кохана. Жити б і радіти, любити б і доньку ростити ... Лець поміткою всміхнувся своїм мріям.

... Сонце в зеніті. Максим зі зброєю в руках упевнено побіг до пагорбу. Бійці напружено слідкували за командиром. Ось він, майже, у заданій точці і раптом автоматна черга підступно розірвала гнітючу тишу. Від різкого болю здригнулося тіло, падаючи, бачив, як

бійці шквальним вогнем нищать ворога. Гаряча кров заливала груди, а свідомість білою хмаринкою здіймалася в небо. Ледь чутно прошепотів: «Мамо, пробач!»

... Над містом пролітає перший сніг. По Алеї почесних громадян м. Суми йде жінка. Безсило опускається біля могили сина, кладе його улюблені квіти, а поряд сорок таких же могил. Марина Петрівна тихо починає розмову. Їй потрібно розповісти сину всі новини: і про друзів з АТО, які не забувають телефонувати, і про шкільних товаришів, які хочуть, щоб рідна школа № 7 носила його ім'я, і про присвоєння йому військового звання – капітан та нагородження орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно), і про роботу Благодійного фонду «Сагасітас – Україна», який створив батько для допомоги воїнам АТО та їх сімей...

«Синку, я горджуся тобою!» Сніжинки падають на квіти, а сльози затуманюють погляд матері. Їй вчувається найрідніший голос, голос її Максимки: «Мамо, пробач!»

